

Arrest

nr. 137 592 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Pakistaanse nationaliteit, verkreeg zijn verblijfsrecht als gevolg van het verblijfsrecht dat zijn echtgenote, die de Spaanse nationaliteit heeft, had verkregen.

Op 3 april 2014 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en luiden als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene diende een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie op 29.10.2012 , en verkreeg de F-kaart op 12.02.2013

Het verblijf van de echtgenote werd beëindigd op basis artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980.

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie, nl. [...]

waarbij betrokkene zicht vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art.42 quater, §1,1° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de echtgenoot in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij put een enig middel uit de schending van artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel luidt onder meer als volgt:

“Art. 42quater §1 3de lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De bestreden beslissing stelt omtrent deze bepaling het volgende:

“Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater §1 3de lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de echtgenoot in de betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zij bij het nemen van deze beslissing.”

De verwerende partij stelt aldus dat de humanitaire elementen zoals omschreven in artikel 42quater §1 3de lid van de Vreemdelingenwet niet dienen nagegaan te worden omdat verzoeker als familielid van een burger van de Unie in elke lidstaat waar de Unieburger mag verblijven eveneens mag verblijven. Hiermee holt de verwerende partij de betekenis van artikel 42quater §1 3de lid volledig uit!

Artikel 42quater §1 3de lid , dat stelt dat rekening moet worden gehouden met diverse humanitaire elementen, geldt precies voor familieleden van een burger van de Unie, zodat deze elementen dan ook effectief moeten worden nagegaan.

[...]

Verzoeker en zijn echtgenote zijn overigens uit Spanje vertrokken omdat zij er ingevolge de economische crisis niet langer in staat waren om in hun onderhoud te voorzien.

Deze elementen zijn dan ook humanitaire elementen waarmee overeenkomstig artikel 42quater §1 3de lid Vreemdelingenwet rekening had moeten gehouden worden.

Door dit niet te doen schendt de verwerende partij onmiskenbaar artikel 42quater §1 3de lid van de Vreemdelingenwet. Om dezelfde reden heeft zij haar beslissing niet afdoende gemotiveerd en heeft zij de zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

2.2. De verwerende partij betoogt wat volgt in haar nota:

“De doelstelling van het verblijfsrecht dat verzoeker heeft aangevraagd bestond in de vereniging met zijn Spaanse echtgenote. De bestreden beslissing stelt hieraan geenszins een einde, maar vloeit daarentegen er rechtstreeks uit voort.

De elementen zoals opgesomd in artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet werden geëerbiedigd, gelet op de aanvraag die werd ingediend door verzoeker in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw [...].

Verzoeker toont overigens niet aan wat zijn belang zou zijn bij een verder verblijf in het Rijk, terwijl zijn echtgenote dient terug te keren naar Spanje.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het voor hem onmogelijk maakt zijn zelfstandige activiteit verder te zetten, laat verwerende partij gelden dat hij zijn verblijfsrecht verkreeg in functie van zijn echtgenote.

Nu het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker een einde nam bij beslissing van 3 april 2013, kon verwerende partij eveneens aan zijn het verblijfsrecht, op grond van artikel 42quater, §1, 1° van de vreemdelingenwet, een einde stellen en dit ongeacht het feit dat hij in België een zelfstandige activiteit zou uitoefenen.

Het is immers zijn echtgenote die een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige en waarbij naderhand is gebleken dat er geen effectieve activiteit plaatsvond, waardoor haar verblijf werd beëindigd.

Een schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet werd niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag uitgaat van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct beoordeelt en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit komt.¹ Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat hieraan werd voldaan.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het beroep dat haar echtgenote had ingediend tegen de beslissing waarbij haar verblijfsrecht wordt beëindigd, moet worden vastgesteld dat dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 137 591 van 29 januari 2015 in de zaak 153 212.

Artikel 42quater, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt dat door de staatssecretaris of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie indien er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben.

Het derde lid van artikel 42quater, §1 bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de staatssecretaris of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij in het algemeen heeft geoordeeld dat mogelijks humanitaire bezwaren -zonder dat zij deze heeft benoemd- geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van de bestreden beslissing omdat verzoeker als familielid van een burger van de Unie in het gezelschap van deze laatste in elke lidstaat naar wens kan integreren, er medische verzorging kan krijgen, er een gezinsleven kan opbouwen “edm”. Zij gaat daarmee volledig voorbij aan het gegeven dat het derde lid van artikel 42quater precies bedoeld is voor, onder meer, die vreemdelingen-derdelanders die een verblijfsrecht hebben gekregen in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie

indien er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, zoals *in casu*. Door louter in het algemeen te stellen dat humanitaire beletselen in zulk een geval geen beletsel kunnen zijn, holt de verwerende partij het derde lid van artikel 42^{quater}, §1 inderdaad uit, temeer nu volgens de bewoordingen van deze bepaling voornamelijk de situatie van de derdelander en zijn mogelijke bindingen en integratie in het Rijk moeten worden nagegaan, en de verwerende partij enkel en alleen heeft gemotiveerd omtrent een mogelijke toekomstige situatie elders. Dat verzoeker niet zou aantonen welk belang hij heeft bij een verblijf in het Rijk terwijl zijn echtgenote zou moeten terugkeren naar Spanje doet aan het vorenstaande geen antwoord, temeer nu hij daarover nooit werd bevraagd.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en derhalve ook van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 april 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS